

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

«نیایش، در تضرع و زاری»

ای معبود من ترا می ستایم و تو شایان ستایشی، در برابر احسان کاملت به من و فراوانی نعمتهایت بر من و بسیاری عطایت در باره من و بر رحمتی که مرا به آن برتری داده‌ای و نعمتی که بر من سرشار ساخته‌ای. زیرا چندان در باره‌ام احسان کرده‌ای که شکر من از آن قاصر است؛ و اگر احسان تو به من و سرشاری نعمت‌هایت بر من نمی‌بود، به احراز بهره خود و به اصلاح نفس خود نمی‌رسیدم. ولی تو در باره‌ام احسان آغاز کردی و از رنج کوشش در کفایت امورم بی‌نیازم ساختی و مشقت بلا را از من برگرداندی و قضای خوفناک را از من باز داشتی. ای معبود من پس چه بسا بلائی مشقت باری که آن را از من برگرداندی! و چه بسا نعمت سرشاری، که چشمم را به آن روشن ساختی و چه بسا احسان بزرگی که از آن تو نزد من است!

تویی که هنگام بیچارگی دعایم را اجابت کردی و هنگام درافتادن به گناه از لغزشم درگذشتی و حقم را از ستمکاران بازستاندی. ای معبود من، من آنگاه که از تو مسئلت کردم ترا بخیل ندیدم و چون آهنگ تو کردم ترا گرفته نیافتم. بلکه ترا به دعایم شنونده و در باره خواهش‌هایم عطاکننده یافتم. نعمت‌هایت را در هر حال از حالاتم و در هر زمان از زمان‌هایم بر خود سرشار یافتم، از این رو تو نزد من ستوده‌ای و احسانت پیش من مشکور است.